

ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

«ΝΕΑ ΕΛΛΑΔΑ (THE MAKING OF)»

‘Οπερα με... λαϊκή ώρα

Η άνοδος, η πτώση και η αναγέννηση του έθνους καταγράφονται στο μουσικοθεατρικό έργο «Νέα Ελλάδα (The making of)», το οποίο ανεβάζει η ομάδα Όπερες των Ζητιάνων στις 17-22/10 στο Θέατρο Τέχνης. Γι' αυτό το «λαϊκιστικό ορατόριο», όπως προσδιορίζεται από τους συντελεστές του, ο Γιώργος Χαρωνίτης μίλησε με τον συνθέτη Χαράλαμπο Γωγιό.

Tο έργο χαρακτηρίστηκε «καρναβαλικό οπερατικό όργιο». Είναι όντως τέτοιο;

Αυτό έγραψε το αμερικανικό περιοδικό «Art Forum». Ο δικός μας προσδιορισμός είναι «λαϊκιστικό ορατόριο». Το ονομάζουμε «λαϊκιστικό» κάνοντας updating στο λαϊκό ορατόριο του Μίκη Θεοδωράκη από τα '60s. Λίγο πολύ ο όρος «λαϊκισμός» μπορεί να επεξηγήσει την κατάσταση των πάντων. Από μουσικής άποψης το έργο αυτό είναι μια απόπειρα σύντηξης όλων αυτών των στοιχείων που μας βρήκαν στην περιοδούμενη παραγγελία των περισσών 48ων Δημητρίων και της 4ης Μηνιάς. Θελήσαμε να κάνουμε κάτι σε σχέση με τα 200 χρόνια από τη γέννηση του Βάγκνερ τα οποία γιορτάζουνταν πέρυσι. Συνειδηποιούσμε όμως και κάτι όλλο: ότι το 2012 μας είχαν πρίξει με μια συναυλία που λέγοταν «20 χρόνια Φοίβος». Ήταν αποφασίσαμε δώδοις μέντανε ένα έργο που να λειτουργεί και ως φόρος τιμής στον Βάγκνερ, και να γιορτάζει τα 21 χρόνια Φοίβου! Συνεπώς προσπαθήσαμε να αυγκεράσουμε τη δυτική μουσική παράδοση με όλο τον αχταρμά ακουσμάτων που σημαδούσαν το νεοελληνικό μας κόσμο.

Εσείς γέννητε περισσότερο στην οπέρα ή στο μουσικό θέατρο;

Έχω κάνει τρεις όπερες που έχουν παντεί μέχρι τώρα. Με ενδιαφέρει το μουσικό θέατρο ως ένα χωνευτήρι των πάντων και όχι ως σπλιστικά κατασταλαγμένο είδος. Έχει μεγάλη αμεσόπτητη έκφραση και μιλάει στον θεατή με έναν τρόπο πιο ευθύ απ' ό,τι το θέατρο πρόζας, διότι τον κινητοποιεί οωματικά κι εκφραστικά με μεγάλη δύναμη.

Τι ακριβώς είναι η Νέα Ελλάδα και το «making of» της;

Πρόκειται για έργο κατά κάποιον τρόπο

μελλοντολογικό. Σε κάποια φάση η Ελλάδα κλείνει τα σύνορά της, επαναπροσδιορίζεται και βγαίνει στην αγορά με καινούργιο brand name, ως Νέα Ελλάδα! Δεν έχει, βέβαια, πολλές διαφορές από την παλιά: ανακυκλώνει τα ίδια βλακώδη στερεότυπα, με τα ίδια υλικά, αλλά με νέο αγοραίο όνομα. Και με νέα χαρτονομίσματα, τα οποία θα μοιράζουμε στο κοινό! Μέσα στο ορατόριο, το οποίο αφορά την εθνική εορτή της Νέας Ελλάδας, εγκιβωτίζεται ένα άλλο έργο, το «Ενδοερ ομαρτωλό παρελθόν της Παλαιάς Ελλάδας», που εκτελείται στο πλαίσιο του εορτασμού και βασίζεται στο μουζικαλ της Μαρίας Τοπάλη «Ο χορός της μεσαίας τάξης». Σε αυτό πρωταγωνιστεί ένα ζευγάρι Παλαιοελλήνων μεσοοαστών οι οποίοι ήταν, σύμφωνα με το έργο, αυτοί που με την ιδεολογία τους οδήγησαν την Ελλάδα στην καταστροφή της. Παρουσιάζονται η ιστορία τους, η άνοδος και η πτώση της Παλαιάς Ελλάδας και στο τέλος παραπρούμε τη γέννηση της νέας από τα ερείπια. Είναι ένα σχόλιο για τη συντριπτικοποίηση και τη στραφή προς εθνικιστικού τύπου διεθνογγυείς που βλέπουμε στον καιρό μας. Από το ασημένιο βράδυ της Παλαιάς Ελλάδας αναδύεται η χρυσαφένια ανατολή της νέας.

Και τη μουσική ταυτότητα του έργου;

Μουσικά το έργο ξεκινάει με τον εθνικό ύμνο της Νέας Ελλάδας τραγουδισμένο φάλτσα από το σύνολο και ακολουθούν μια σειρά από οκτώ νοιύμερα κλασικότροπης αβανγκάρη με ελληνικά στοιχεία. Στη συνέχεια υπάρχουν δύο κομμάτια του Βάγκνερ και το «λαϊκό πρόγραμμα», ένα είδος γλεντιού για το τέλος της παράστασης με σκυλοτράγουδα για τα οποία είμαι πολύ υπερήφανος ως συνθέτης. Πέρμαι στο Παλιό Χρηματοπίστιο ο κόδιμος χόρευε κι έκαιγε χαρτονομίσματα – της Νέας Ελλάδας φυσικά! **Ω**